

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.

Citation: Kaalund, H. V.: "HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid83642/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

eller lytted derude til Bølgernes Røst —
o da brændte min Kind! o da svulmed mit Bryst!

— O mit Land! o mit Land! saa forladt og
forraadt!
saa skuffet for Alt, hvad din Fortid har spaaet!
For den Nød, Du har lidt, fast jeg elsker Dig
mér,
og med luende Haab jeg mod Fremtiden sér,
mod den Dag, der skal gry over Norden engang,
da Du atter gjenfødes i Daad og i Sang!

HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.

Omdanset af de lette Myg,
en solvarm Sommerdag
jeg lunted paa et Æsels Ryg
ad Vejen hen i Mag.

Til Venstre laa min Rejses Maal
bagved den grønne Skov.
Mit Æsel bar sit Kors med Taael
og gik, som om det sov.

Men det var et forslagent Dyr,
træsk over alt Begreb.
-- Jeg aned som en fiffig Fyr,
det lured paa et Kneb.

Jeg kunde paa dets Øren sé
et Tegn, som jeg forstod:
Det havde faaet en Idé
og mente, den var god.

Jeg vidste godt, hvoraf det lo,
hvad lunt det grundet paa:
Hvor Vejen delte sig i to,
der skulde Slaget staa!

— Og ganske rigtigt; da vi kom
til Stedet, Æslet stod.
Jeg svinged lystig højre om,
men Æslet stritted mod.

Det vilde gaa den anden Vej;
men det var netop min.
Det Krigspuds aned Æslet ej —
min Plan var det for fin!

Jeg bandte, mens jeg sled min Pisk,
saa den gik halvt itu;
men Æslet grinede polisk
og tænkte: slaa kun Du!

Og skjøndt det gik som i en Vals,
af Pletten ej vi kom.
Jeg kunde knækket før dets Hals,
end faa det højre om.

Saa gav paa Skrømt jeg Ævret op
men aldrig har jeg leet,
som da det satte i Galop!
Man skulde blot os sét!

Vi fløj afsted, imens jeg lo,
saa mine Taarer randt.
— Jeg lod det blive i den Tro,
at det var det, som vandt.

Og Æslet, værdigt til sit Ry,
sang højt sin Sejerssang:
Det skrydede i vilden Sky,
saa Skovens Ekko klang!

VED ET KUNSTNERPARS SØLVBRYLLUP.

Nær ved Lillebælts Strand stod hans Vugge paa
Fyen.

Alt som Dreng var han stærk som en Bjørn.
I hans Sjæl krydsed dristige Tanker som Lyn,
og hans Hu steg mod Sky som en Ørn.

Der var noget i ham af en Vikingsnatur!
Der var Mod til at trodse en Storm,
til at hugge sig Vej, til at sprænge sit Bur,
til at skabe selvstændig sin Form.

Med sit gjærende Sind, med sin higende Aand
svang som ung han fra Reden sig ud;
fjernt i Rom vandt han Hæder med Mejslen i
Haand:

Den hellenske Kunst blev hans Brud.

Men den Brud var saa bleg, og Berømmelsens
Glans

mægted ikke at skjænke ham Ro,
før et Hjerte han mødte, som banked mod hans
og ham skjænkede for Livet sin Tro.